

AKADÉMIA RIADENIA

GLOBALNÝCH A REGIONÁLNYCH PROCESOV
SOCIÁLEHO A EKONOMICKÉHO ROZVOJA

PROGNOSTICKO – ANALYTICKÉ CENTRUM

ČO JE TO „PATRIOTIZMUS“ ?

OBSAH

1. Dejinné pozadie daného javu.....	1
2. Globalizovanie pojmu patriotizmus	3
3. Rôzne druhy patriotizmu	7
4. Útočisko pre darebákov?	9
5. Je možné dať pojmu nový obsah	11

1. Dejinné pozadie daného javu.

Pojem «patriotizmus» vzťahuje väčšina zdrojov k obdobiu rozkvetu gréckej (helénskej¹) kultúry v antike (prvá polovica prvého tisícročia pred n.l.)². Práve preto svojim pôvodom koreňovej bázy neslovanské slovo «patriotizmus» pochádza z gréckeho „πατριώτης“ – krajan (neskôr spoluobčan), alebo πατρίς - vlasť, otčina, domov.

Ak sa budeme pridrižovať gréckeho jazykového prostredia a hľadať východiskové etymologické korene termínu patriotizmus, tak to budú pojmy **láska a oddanosť k vlasti**.

Z toho vyplýva rozšírenie východiskového pojmu **patriotizmu, ako politického princípu, spojeného so spoločenskou nevyhnutnosťou, obsahom ktorého je podporovanie u väčšiny obyvateľstva nejakej civilizácie alebo štátu takého svetonázoru, aby u nich mala najvyššiu prioritu láska k vlasti a pripravenosť podriadiť jej záujmom svoje osobné záujmy, čo vyústí do neoblomnej snahy hájiť záujmy svojej vlasti a národa.**

Historicky sa veci vyvinuli tak, že vlasť má každý svoju a záujmy civilizácií a štátov sa v histórii zatiaľ nikomu nepodarilo vtesnať do rámca unifikovaného zoznamu

¹ Z pohľadu Grékov, keďže oni sami seba nazývajú Heléni. Pričom v tzv. západne kultúre sa pojmom helénizmus označuje skôr obdobie po dobytých výpravách Alexandra Macedónskeho – cca. od roku 320 B.C. do globálneho (vo vtedajšom ponímaní) nástupu Ríma. (pozn. prekl.)

² Práve v tej dobe prebiehalo masové formovanie národno-štátnych kultúr celých regionálnych civilizácií, takých ako grécka, perzská, rímska atď.

Patriotizmus, **ako jav**, vznikol však pravdepodobne ešte v starších pôvodnejších (prvobytných, prvotnospoločných) kultúrach. A, možno, v nejakej reflektívnej forme, ešte do formovania štátov, ako snaha ochrany členov rodu, majetku, na fyziologicko-psychologickej úrovni.

„večných hodnôt“, na základe ktorých by sa sformoval „unifikovaný“ svetonázor pre všetkých ľudí. Každá regionálna civilizácia, alebo dokonca každý štát mali doteraz vždy v histórii svoj „zoznam“ svetonázorových hodnôt, ktoré sa doteraz javili základom chápania patriotizmu v týchto regiónoch. Práve preto prevzala väčšina štátov pojem „patriotizmu“ ako vonkajší znak od Grékov, ale obsah toho, čo to je, si tam každý vkladá svoj, špecifický.

Preto filozofi a vedátori už dávno diskutovali o tom, aký je to jav ten **patriotizmus**, dobrý alebo zlý? Tieto spory pokračujú do dnes. V Rusku sa to týka riešenia otázky prospešnosti javu patriotizmu medzi liberálmi a konzervatívami, medzi podporovateľmi nejakej „spoločnej svetovej kultúry“ a „pôvodnej, domorodej národnej nezávislosti“ štátov a civilizácií. Pri pozorovaní ruskej kultúry zistíme, že na jednej strane sú tu zástancovia „**sovietskeho impéria**“ ako aj zástancovia „**imperiálnej monarchie**“. Kto má viac pravdu a kto je väčší patriot ?

Patriotizmus jedných štátov a civilizácií, v duchu ktorých bola väčšina členov ich spoločenstiev vychovaná, sa často používal na začatie súperenia s inými štátmi a civilizáciami, opierajúc sa pritom ako sa hovorí, „na celý národ“. Ciele takýchto agresíiv mohli mať charakter obranný, ale aj agresívny, pričom patriotizmus jedných aj druhých zostával stále tým istým prostriedkom, ktorý režimy využívali pri postrkovaní svojich národov do krvavých vojen. To poslúžilo ako základ pre nasledujúce závery³.

* * *

Analýza náhľadov historikov, filozofov, aj literátov ohľadom podstaty daného pojmu ukazuje, že pojem patriotizmu je mnohovariantný a nejednoznačný. Vysvetľuje sa to zložitou touto javu, mnohorakosťou spôsobov jeho prejavovania sa a skúmaním problematiky patriotizmu pozorovateľmi v rôznych historických sociálno-ekonomických a politických podmienkach, ako aj v závislosti od iných okolností. Patriotizmus je tým faktorom, ktorý určuje sociálnu podstatu ľudstva. U človeka vzniká najprv ako pocit, a potom sa formuje ako idea.

Pod patriotizmom sa rozumelo slúženie národu a svojmu štátu (prísaha chersonských začiatkom 3. stor. BC). Ako pocit odovzdanosti určitej mocnosti a jej inštitúciám existoval pojem patriotizmu v antickom Grécku (občiansky patriotizmus, ale i panhelénsky patriotizmus), v starom Ríme i v stredoveku. V Nemecku sa smrť za „Vaterland“ (otčinu) považovala za úctyhodnú slávu, za povinnosť pred vlasťou. Tak aj v časoch napr. Kyjevskej Rusi - smrť za rodnú zem. Neskôr v Rakúsko-Uhorsku, smrť za cisára-pána. Pri Petrovi I. sa v Cárskom Rusku vlasť začala stotožňovať s určitým územím a spoločenstvom, ktoré na ňom prežívalo. Bez ohľadu na to, že tento pojem vznikal v historicky dávnych časoch, nie je doteraz jasne vymedzený, a preto nastal čas a nutnosť jeho dostatočného a rozsiahleho preskúmania.

* * *

³ Niektoré z tých záverov (vývodov, konklúzií, dedukcií, úsudkov) sú prevzaté z „Wikipédie“, alebo z web-stránok.

2. Globalizovanie pojmu „patriotizmus“

Pojem **patriotizmu** a cítenie ľudí spojené s týmto pojmom sa v histórii používali mnohokrát a na rôzne ciele. S objavením sa historického kresťanstva nabral význam grécko-latinského slova patriot „druhý dych“ s objavením sa pojmu **patriarcha**.

V počiatkoch vytvárania prvých «kresťanských» obcí sa pojmom **patriarchát** označoval **titul farnosti autokefálnej⁴ kresťanskej cirkvi**. V cirkevnej hierarchii predkresťanskej Európy sa pojem patriarcha používal na označenie vyššej duchovnej hodnosti podobne, ako v židovských obciach predstaviteľ synedriónu (vyšší duchovný orgán, rada, v čase druhého židovského chrámu). V „kresťanských“ cirkvách sa tento pojem chápal tak, že od začiatku (v čase prvých kresťanských obcí) prislúchal všetkým biskupom - rímskemu, alexandrijskému, antiochijskému, jeruzalemskému atď. Napr. v súčasnom pravosláví je patriarcha zvyčajne hlavou samostatnej cirkvi a volí ho cirkevný zbor.

Kresťanský, alebo dokonca správnejšie „židovsko-kresťanský“ projekt prešiel k monopolizácii a určitej internacionalizácii pojmu patriotizmu, ktorý nielenže rovnako znel, ale v čase európskeho stredoveku sa aj stotožňoval s vernosťou pápežskému kresťanstvu. Alebo v menšej miere s vernosťou nejakej samostatnej, patriarchálnej cirkvi, ktorej moc sa stotožnila s vyššou mocou v štáte a teda aj s mocou podporujúcou kresťanský patriotizmus ako vyššou formou patriotizmu (čiastočne napr. Anglické kráľovstvo určitú dobu počas a po období vlády Henricha VIII.).

Avšak tento „kresťanský“ patriotizmus už nemal kulturologicko-civilizačné, alebo tiež národno-štátne korene, ale zahrňoval globálny zámer prejavovaný v spoločnej „kresťanskej“ Biblii.

Zaužívaný názov hlavnej biblickej doktríny podľa citovaných pôvodných biblických zdrojov je „**Doktrína Deuteronómia a Izaiáša**“:

„Nedávaj na úrok bratovi svojmu ani striebra ani chleba, ani nič iné, čo možno na úrok požičiavať; aby Hospodin Boh Tvoj vo všetkom Ťa blahoslavlil, čo robené je rukami Tvojimi, na zemi, po ktorej kráčaš, aby si ju ovládol“ –

Deuteronómium (Druhá kniha Mojžišova 23:19, 20, v biblickej úprave)

(Názov má znamenať opakovanie zákona po druhýkrát a nie druhý zákon v poradí. Kniha obsahuje zhrnutie Jahveho zaobchádzania s Izraelitmi od ich vyjdenia z egyptského otroctva, Mojžišove napomenutia Izraelitom a jeho posledné organizačné pokyny pred ich vstupom do Kanaánu. (pozn. prekl.).)

Slová „**aby si ju ovládol**“ sa nevzťahujú k vtedajšiemu obsadeniu Palestíny, pretože už v dávnomveku bola obsadená vojenskou silou (a genocídou zo strany židov na pôvodnom obyvateľstve), a ani nie úžerníctvom; ale vzťahujú sa na všetky ostatné krajiny do ktorých prenikajú Židia a pretrvávajú ako „židovstvo“, ktoré zahrňuje kultúru úžernického parazitizmu podľa etikety aj ceremoniálu, bez ohľadu na zachovanie alebo stratu vierovyznania. Nejde o to, či je ten ktorý žid parazitom, alebo

⁴ Samostatnej, väčšinou „pravoslávnej“ (pozn. prekl.)

nie, ale ide o štatistický jav, v početnosti ktorého majú miesto aj paraziti aj tvorcovia bez ohľadu na ich pôvod a bez ohľadu na rozdelenie tejto štatistiky medzi židovstvom a národmi Zeme; to znamená, že kde sa paraziti vyskytujú častejšie a žije sa im voľnejšie.

Od čias zajatia v púšti (od čias faraónov až do dnešných dní) judaizmus káže klanovo-rasistickú (nie ani tak národnostnú) zomknutosť pre svojich nositeľov;

„Nedávajte dcéry svoje iným národom zeme a ich dcéry neberte pre synov svojich“ – Jeremiáš 10:30;

„Krajina do ktorej vchádzate je poškrvnená inými plemenami tejto zeme a oni ju naplnili nečistotami svojimi. A teraz nevydávajte svoje dcéry pre ich synov, a ich dcéry neberte pre synov svojich a nikdy sa s nimi nepomerte i konajte tak NA VEČNÉ VEKY (zdôraznené nami), aby ste sa posilnili a užívali plody zeme a zanechali ju naveky pre deti svoje“ – 2. kniha Ester 8:80 – 82.

„A budete vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú.“ Deuteronomium, 28:12.

„Potom synovia cudzincov budú steny tvoje budovať a králi ich budú vám slúžiť“; v hneve Mojom som ťa zrodil a v blahosklonnosti mojej ti budem milostivý. Nech vždy budú otvorené brány tvoje, nebudú sa zatvárať ani vo dne, ani v noci, aby ti mohli byť prinášané bohatstvá národov a ich králi ti mohli byť privedení. Národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, - zahynú, a také národy budú vyhladené.“ - Izaiáš, 60:10 – 12

Všetky citáty sú v pôvodnej biblickej ortografii.

A tak všetci „kresťania“ mali, v súlade s touto doktrínou, slúžiť „bohom vyvolenému“ národu pod hrozbou ich vykynoženia. A „bohom vyvolený národ“ mal v dôsledku toho „vládnuť“ všade tam, kde sa rozprestiera biblický „**patriotizmus**“.

Vzájomné prelínanie sa misií hlavných patriarchov biblického „patriotizmu“ sa zhoduje s historickou chronológiou objavenia sa pojmu patriarcha:

- 1) najprv **židovský patriarcha** (jeho misia je vyjavená v Starom zákone), a potom
- 2) kresťanský patriarcha (jeho misiou je dbať na to, aby stádo nevybočilo z rámca „kresťanského“ patriotizmu, ktorý vo svojej podstate predstavuje doktrínu pokorenia národov pre „dobro“ biblickej cesty, t.j. doktrínu zotročenia na podprahovej úrovni – riešenie hlavného problému staroveku - **PRENOSU OTROCTVA Z ÚROVNE VEDOMIA NA ÚROVEŇ PODVEDOMIA**.

(a nielen pre „šetrenie nákladov“ a zvyšovanie efektivity „vyťažovania hostiteľa“ – pozn. prekl.)

Globalizácia pojmu patriotizmu pod kurátorstvom globálnych pánov svetového židovstva prebiehala na pozadí internacionalizácie pojmu patriotizmu pre potreby globalizátorov a pre miestne potreby biblického kresťanstva a jeho hierarchie. Tento proces prebiehal súbežne s potlačovaním väčšiny národných tradícií národov, v prostredí ktorých sa rozširovala Biblická kultúra. Práve preto možno povedať, že základným cieľom globalizátorov bola zmena obsahu slova patriotizmus (viac - menej) v celej Európe z národnoštátnych pozícií suverenity v „prospech“ jeho internacionalizácie tzv. biblickým štýlom.

Nie náhodou do života uvádzal prvú internacionalizáciu pojmu patriotizmu významný apoštol Pavol – židovský odpadlík, prisluhovač Rímskej moci, predstaviteľ globálnych nadžidovských klanov, veliteľ bezpečnostno-spravodajskej služby

Synedrionu. Počínajúc ním sa začala transformácia pojmu **patriotizmu** od národného sebauvedomenia k nejakému všeobecnému „kresťanskému“ sebauvedomovaniu, ktorý sa mal presadiť v Rímskej ríši (a potom v Európe) ako náhrada za všetky ostatné druhy patriotizmu. Apoštol Pavol, prvý „kresťanský“ misionár⁵, predpovedal nasledujúce:

Kolosanom, 3

8 „A teraz odložte všetko: hnev, zúrivosť, zlobu, zlorečenie, rúhanie sa z úst vašich;

9 nehovorte si klamstvá navzájom, nevšímajúc si starého človeka s jeho problémami

10 prijímúc šat človeka nového, ktorý sa obnovuje na obraz toho, ktorý ho stvoril,

11 kde niet ani Heléna, ani Žida, ani obriezky, ani barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus.

Podľa slov apologetického „Posolstva Diogénovi“, ktoré je pripisované mučeníkovi Justíniovi:

„Oni („kresťania“), žijú vo svojej domovine, ale ako prišielci (...) ...pre nich je akákoľvek i cudzia krajina vlasťou a vlasť je krajinou cudzou (...) Žijú na zemi, ale podstatou sú občania nebeskí.“

Francúzsky historik Ernest Renan pozíciu raných kresťanov formuloval nasledovne:

„Cirkev je vlasť kresťana ako synagóga je vlasťou žida; žid i kresťan žijú v akejkoľvek krajine ako cudzinci. Kresťania sotva vlastnú mat' a otca priznávajú. Ničím nie je impériu zaviazaný (...) Kresťan sa neteší víťazstvom impéria; spoločenské pohromy považuje za naplnenie proroctva odsudzujúceho svet na zhytnutie rukou barbarov a ohňom“.

Žiaľ, rozhodujúca väčšina európskych štátov (a nie len európskych), ktoré boli dlhodobo pod panstvom Rímskych, alebo Byzantských patriarchov, už dávno nevyznáva také svoje národné patriotizmy, ktoré by presahovali „kresťanskú“ dominanciu a spoločné „kresťanské“ hodnoty. Súčasne však Európa nebola schopná zjednotiť sa ani na báze „kresťanstva“ pretože ostatky **patriotizmu** v rôznych európskych krajinách si v povedomí ich národov a „elít“ zachovali zbytky predchádzajúcich národných hodnôt. Celosvetovým biblickým globalizátorom sa za storočia stredoveku nepodarilo do dôsledkov pretransformovať význam pojmu patriotizmu z národného sebauvedomenia na globálno-„kresťanské“. To bolo príčinou krachu politiky globalizátorov, ktorej cieľom bolo urobiť z Európy jednotný, ucelený konglomerát na báze jeho podriadenosti Rímskemu pápežovi (ako spoločnému patriarchovi), zodpovedajúci zámeru jednotného „kresťanstva“ celej Európy s perspektívou jeho rozšírenia na iné regióny planéty.

Príčiny toho sú dve: „elity“ veľkých európskych štátov nemali záujem deliť sa o moc s rímskym pápežom, a preto vo svojich národoch podporovali zbytky národného povedomia, čo bola druhou príčinou krachu globalizácie stredovekej Európy.

⁵Jemu pripisujú autorstvo (alebo to napísali zaňho) veľkej časti Nového zákona, v ktorom je zachytená celá sociologická doktrína „kresťanov“ a prejavový práve taký patriotizmus, ktorý od počiatku nemá žiadne národné korene.

Po páde Byzancie (15. stor.), poslednej to bašty **pravoslávneho patriarchátu** a pravoslávneho patriotizmu (ktorý bol iný ako globálny biblický patriotizmus) pravoslávnu štafetu prijala ruská duchovná a neskôr aj svetská „elita“.

Už v 16. storočí sa v Rusku začal objavovať „vzorec“ že „Moskva = Tretí Rím.“

Koncom 15. storočia bolo jasné, že Byzantskému impériu nastal koniec. Vznikla tak otázka o následníkovi tohto impéria, ktorý by bol nositeľom pravoslávnej viery. Túto úlohu „ruská inteligencia“ za pomoci cirkvi napasovala na Rusko. Spolu s tým si Rusko prisvojilo erb, ktorý bol prevzatý z Byzancie – dvojhlavého orla⁶. Po nepokojoch v 16. storočí sa Rusko stalo impériom podľa vzoru Ríma a Byzancie a žezla sa ujala dynastia Romanovcov. Ich meno sa kupodivu stalo symbolom Nového Ríma (Romanova v latinčine). Od tých čias hlúposť Ruskej „elity“ (s niektorými výnimkami) rástla tak, že Rusko sa orientovalo na Západ (osobitne po Petrovi I). Kulmináciou premeny Ruska na biblický vzor bolo zavedenie poddanstva prevzatého zo skúsenosti otroctva feudálnej Európy.

Je zrejmé, že pojem **patriotizmu** v Rusku nadobúdala od počiatku dynastie Romanovcov stále viac pravoslávny význam, ktorý bol spojený ešte s imperátorskými ambíciami ruských najvyšších „elít“. Výsledkom bolo, že za Ruský **patriotizmus** sa začalo považovať „trojjedinstvo“ „**pravoslávnosti - autokracie (samoderžavia) -národovosti**“, alebo inak povedané „**za boha, za cára a za vlast**“, ktoré vytrvalo aj v období „poddanstva“, aj po ňom. V dôsledku toho sa k obdobiu začiatku renesancie nepodarilo úplne podriaďiť Rusko, ako aj väčšinu Európskych krajín, globálnemu centru.

Berúc do úvahy národnú súdržnosť, sa organizátori globalizácie rozhodli vytvoriť ďalší (už nie európsky) model globálneho patriotizmu „objavením“ Ameriky pre kolonizátorov. Pred vytvorením nasledujúceho modelu globálneho biblicko-protestantského patriotizmu rukami konquistadorov, utečencov, migrantov a vyhostených zločincov, trestancov (ktorí si vo svojej prevažnej väčšine „nepamätali“ svoj národný pôvod, a preto neboli patriotmi krajín a národov, z ktorých prišli) globalizátori „vyčistili“ územie dnešnej Severnej Ameriky (i Austrálie) od pôvodného obyvateľstva.

Odvtedy sa začalo obdobie amerikanizácie globálneho patriotizmu. Pestrosť amerického patriotizmu⁷ sa zastabilizovala na americkom kontinente začiatkom 20. storočia. Globalizátori od 16.-17. storočia podporovali pestrosť protestantského (hlavne kalvinizmus a anglikanizmus) biblického patriotizmu, čo priviedlo ku kapitalizmu v Európe a k jeho rozšíreniu na iné regióny. Neskôr (hlavne v období začiatku priemyselnej revolúcie) však pochopili, že kapitalizmus po protestantsky, rozširujúci sa aj do Európy, je pre planétu zničujúci.

Epocha renesancie a osvietenstva otvorili pre mnohé európske štáty ešte aj možnosti určitého návratu k minulému (dokresťanskému) obsahu vnímania **patriotizmu**, čo už vôbec nevyhovovalo biblickým globalizátorom. Nielen že neboli schopní zorganizovať európsku jednotnosť, ale ešte začali aj strácať kontrolu nad

⁶Význam tohto dvojhlavého orla je konceptuálna neurčitosť (dvojvládie). Jedna hlava je biblická (byzantská) a druhá Ruská.

⁷Ako je známe, americký patriotizmus je najagresívnejší a americký „národ“ (v úvodzovkách preto, lebo nemožno nazvať národom umelo vytvorené spoločenstvo) je najviac posadnutý svojim umelo vytvoreným národovectvom.

vládnucimi špičkami európskych štátov, pretože moc v nich sa začala presúvať od rodovej aristokracii ku kapitalistom. A okrem toho ešte aj národy jednotlivých štátov začali „dvíhať hlavy“, vracajúc sa ku svojim historickým koreňom, podľa ktorých je patriotizmus spojený so svojbytnosťou, čo sa prieči politike globalizátorov.

Preto nasledujúcu rôznorodosť globálneho **patriotizmu** lepšie stelesňovalo heslo „**sloboda – rovnosť - bratstvo**“, ktoré do ostatných krajín sveta spolu so socialistickými revolúciami niesli francúzski slobodomurári. **Pápežský** typ patriotizmu začala zamieňať doktrína globálneho **patriotizmu, ako hnutia národov a ich vodcov za oslobodenie svojich krajín od kapitalistického (alebo akéhokoľvek iného, napríklad feudálneho) jarma, ktoré vyúsťuje do socializmu. Socialistickú doktrínu patriotizmu** pritom globalizátori odskúšali v priebehu pokračujúcej globalizácie, a teda aj internacionalizácie cestou popierania národného sebauvedomovania sa národov⁸ v prospech **socialistického patriotizmu**⁹.

Za ostatné roky liberálnej svojvôle pojem **patriotizmu** ešte viac stratil zo svojej ucelenosti, ako ideologická hodnota podstúpil transformáciu, ale ani tak nezískal potrebný jednoznačný význam, potrebný v systéme pojmov súčasných ľudských, osobnostných vlastností.

3. Rôzne druhy patriotizmu

Súčasná sociológia vytyčuje veľké množstvo rôznych prístupov pri vymedzovaní pojmu **patriotizmu**. Možno tak rozlíšiť nasledujúce druhy:

- a) **Konštitučný** patriotizmus, smerovaný na ochranu konštitučného usporiadania.
- b) **Etnický** patriotizmus, smerovaný na ochranu národných zvláštností národa, civilizácie, jeho/jej svojbytnosti a politického usporiadania.
- c) **Občinnový** patriotizmus, orientovaný na podporu akejkoľvek občiny so všetkými jej tradíciami a zvláštnosťami.
- d) **Liberálny** patriotizmus, v zásade orientovaný na ochranu „práv“ občanov prejavovať sa podľa seba a vlastnej akože neobmedzenej vôle, neberúc ohľad na národné zvláštnosti, na politické usporiadanie a na moc.
- e) **Národný patriotizmus** v zdravšej forme podporuje národné sebauvedomenie a samosprávu (v tej nezdravšej je smerovaný na povýšenie jednej národnosti nad iné, žijúce v jednom alebo aj v rôznych štátoch; často sa používa voči iným národnostiam a štátom násilie a agresia. V extrémnej forme niekedy prechádza

⁸ Na internacionalizácii spoločnosti pracovali revoluční ideológovia :**“Patriotizmus je krutý dobrodinec, ktorý preliadol desaťkrát viac krvi než všetky ostatné nedostatky spolu“**, - písal A.I. Gercen majúci na mysli niektoré typy tzv. „národného patriotizmu“.

A iné „autoritky“: **„Patriotizmus je predovšetkým presvedčenie o tom, že tá-ktorá krajina je najlepšia na svete, pretože ste sa v nej narodili vy. Nikdy nebudete žiť v spokojnom svete, pokiaľ sa patriotizmus nevytratí z ľudskej prirodzenosti“** – G. B. Shaw

⁹ Pretože sa mnohé európske štáty po strate vplyvu „kresťanského“ patriotizmu začali vracat' k národným zdrojom svojich dokresťanských náboženstiev, a s tým spojeným vnímaním patriotizmu, snažili sa všetko národné odstrániť v priebehu „socialistických“ revolúcií, ktoré sa prevalili cez Európu pod vedením globalizátorov. A marxizmus, ktorý sa objavil v druhej polovici 19. storočia, urobil bodku za národným vývojom štátov, ktoré ho prijali za základ internacionálneho patriotizmu.

V ZSSR sa v tridsiatych rokoch objavil pojem „medzinárodný dlh“, podľa ktorého skutočným patriotom ZSSR bol ten, kto obetuje život za presadenie socialistickej revolúcie (alebo jej ochrany) v bratských krajinách (*asociálno-psychologický princíp martýrstva, prebratý z kresťanstva – pozn. prekl.). Súčasne s tým nadobudol **patriotizmus** počas ZSSR medzinárodný charakter a používal sa na presadenie „socializmu“ v iných krajinách.

do nacizmu, ako snahy o zotročenie ostatných národov jedným akože vyvoleným národom – nacizmus nemecký, no hlavne jeho alterego nacizmus najstarší - židovský)

- f) **Štátno-mestský** patriotizmus existoval v antickom Grécku v mestských štátoch, bol orientovaný na ochranu usporiadania mestských štátov a ich rozvoj (dnes v prehnanej forme – futbaloví fanúšikovia zneužívaní na puče)
- g) **Imperiálny** patriotizmus, smerovaný na pozdvihnutie impéria, jeho zvrchovanosti, jeho usporiadania a práv.
- h) **Internacionalistický** patriotizmus je vybudovaný na nejakej spoločnej idea („kresťanstvo“, „socializmus“...) a je nasmerovaný na podporu globálneho usporiadania, neberúc ohľad na osobitosti národov, ktoré tvoria globálne spoločenstvo národov.
- i) **Štátny** patriotizmus, smerovaný na vytvorenie pocitu odovzdanosti, lásky voči štátu.
- j) **Teritoriálny** patriotizmus, smerovaný na ochranu nejakého územia, ktoré takýchto patriotov spája.

Príkladov vyššie uvedených druhov patriotizmu by bolo možné uviesť i viac. Nie je však dôležité zaoberať sa čiastkovými prejavmi tohto javu v našej civilizácii. Inak by sme mohli vidieť napríklad aj fanúšikov nejakého futbalového klubu ako úprimných vlastencov...

Dôležité je pochopiť, či má nepôvodné slovo **patriotizmus** v budúcnosti právo na existenciu, alebo či má upadnúť do zabudnutia, pretože sa v dejinách za tým slovom schovávali všetci, čo mohli: imperiálna „elita“, elita mestských štátov, aj globálna mafia, aj „sovietska“ mafia a dokonca aj proamerickí liberáli.

V súčasnosti sa patriotizmus depopularizuje pod tlakom globalizácie a po americky sa rozpúšťa v prostredí liberalizovanej (v skutočnosti ešte viac nadnárodne totalizovanej) ekonomiky mnohých štátov a v duchovnej degradácii národov.

4. Patriotizmus ako útočisko pre darebákov?

Ak sa nechceme zaoberať všetkými druhmi politiky (globálnou, vnútornou, zahraničnou), tak je obtiažne výstižne sformulovať obvinenie súčasného rusistického režimu z nepatriotizmu. Každým rokom je imperiálna zložka štátu silnejšia, a to ešte pod vedením príkreho pravoslávneho patriotizmu. Pozorujúc rusistickú moc máte nutkanie hovoriť o návrate starého hesla o patriotizme z čias Romanovcov:

„vlasť – samoderžavie - národ“

alebo

„boh - cár¹⁰ - vlasť“.

Hodnotiac podľa slov je naša krajina najvlasteneckejšia.

Po Amerike samozrejme.

Súčasne musí každý rozumne uvažujúci rusista povedať: čo je to za vlastenectvo, keď sa nožnice majetkového rozvrstvenia každým rokom viac otvárajú, národné

¹⁰ V súčasnosti, prezident. Na Štedrý večer patriarcha Kyril oslovil prezidenta Medvedeva: „Vaše veličenstvo“... Medvedev uspokojene prejavil svoje dotknutie.

bohatstvo smeruje za hranice, finančné prostriedky idú do zahraničných bánk a priemysel sa ruší tak, že Rusko už dávno nie je samostatnou krajinou.

Znamená to proste, že taký **patriotizmus** vôbec nie je patriotizmom ale nálepkou, ktorá, umožňuje urobiť z Ruska **útočisko darebákov, zradcov, kriminálnikov**.

Tí darebáci nezakryto, otvorene a bez svedomia okrádajú národ a vlasť v prospech Západu a globálneho scenáru.

Patriotizmus pravoslávnych **patriarchov** im v tom len pomáha.

Natíska sa otázka: „A prečo ľud mlčí?“

Je to preto, že „ľud“ je vo svojej väčšine zvyknutý reagovať na deklarácie spojené s patriotizmom, nechtiac sa pritom aktívne podieľať na zavedení poriadku v krajine tak, aby v nej zavládol **skutočný patriotizmus** (ak taký vôbec existuje). No a keď ľud nereaguje na „patriotické“ šafárenie moci, znamená to, že je veľmi chorý...

Vo všetkých obdobiach dejín si všetky **hierarchie a „elity“** svoju otrokársku podstatu maskovali rôznymi druhmi patriotizmu.

Patriotizmus (vlastenecké cítienia národov) sa až do súčasnosti¹¹ vždy používal na ideologické maskovanie či už:

- 1) **národného** alebo
- 2) **globálno-internacionálneho davo-„elitarizmu“**.

To je všetko.

Znamená to, že pravdu má autor znamenitého výroku, že

„Patriotizmus je posledné útočisko darebákov“?

Pozrime sa na históriu tejto okrídlenej frázy.

„Patriotizmus je posledné útočisko darebákov“ je aforizmus Dr. Samuela Johnsona (angl. Patriotism is the last refuge of a scoundrel), prednesený v literárnom klube 7. apríla 1775, zverejnený Jamesom Bossuelom v životopise o Johnsonovi v roku 1791.

V prvom vydaní svojho slovníka anglického jazyka (rok 1775) Johnson slovo „patriotizmus“ vysvetlil nasledovne: **„ten, u ktorého je rozhodujúcou vášňou láska k vlasti“**.

Avšak, pretože sa tento pojem používal v politickej polemike pre obhajovanie vlastnej pozície, vo štvrtom vydaní (rok 1774) Johnson spravil dodatok:

„používa sa aj v útokoch rôznych frakcií proti vláde“.

Presne rok pred tým, ako Johnson predniesol svoj znamenitý aforizmus k májovým parlamentným voľbám roku 1774, zverejnil esej pod názvom:

„Patriot. Výzva k voličom Veľkej Británie“.

Esej bola vlastne pamfletom ochrany vtedy vládnucej strany toryov pred agitáciou opozičných whigov. Johnson to použil na odhalenie „klamlivého vlastenectva“ alebo, v súčasných termínoch, politickej demagógie, ktorú Johnson rozpoznáva **v činnosti opozície, ktorá vedie kampaň proti dvoru, vláde a predchádzajúcemu parlamentu pod heslami patriotizmu a ochrany národných práv a slobôd**.

Johnson začal tvrdením, že v parlamente môžu zaujímať miesto iba skutoční patrioti, vykresľujúc pritom obraz politického úradníka:

¹¹ Okrem obdobia stalinizmu, o ktorom ešte bude reč neskôr.

„Patriot je ten, ktorého prejav na verejnosti je určovaný jedným motívom – láskou k vlasti, je to ten, kto ako predstaviteľ v parlamente nemá svoje súkromné túžby, ani priania, ani sa neuráža, ale smeruje všetko výlučne na spoločné dobro“.

Ďalej varoval pred „klamlivými vonkajšími príznakmi“ patriotizmu, porovnávajúc „klamlivých patriotov“ s falošnými mincami, ktoré sa blýskajú ako skutočné, ale odlišujú sa váhou. Predovšetkým má výhrady proti názoru, že patriotizmus nutne spočíva v „**prikrej a zanovitej opozícii voči kráľovskému dvoru**“.

To sa udialo sto rokov potom, ako sa v Anglicku uskutočnila buržoázna revolúcia. Anglický kráľ Karol I. bol jedným z prvých, ktorý sa snažil o udržanie absolútnej moci monarchu¹², a jedným z prvých, komu sa to nepodarilo. V roku 1649 bolo Anglicko vyhlásené za republiku a Karolovi I. sťali hlavu¹³. Slobodomurárstvo v Anglii vzniklo už v 17. storočí na báze „odborov“ slobodných murárov.

Ako možno pochopiť z vyššie uvedeného, bol Johnson členom jednej zo strán, usilujúcich o moc v Anglicku a predstavujúc jednu zo slobodomurárskych lóží (možno práve tú, ktorá podporovala monarchu) použil pojem patriotizmu proti politickým odporcom, ktorí neboli lepší než on, hoci sám bol predstaviteľom nacionálnej (ak to tak možno povedať) moci v Anglicku. Inak povedané, autor okrídleného výroku vyjadril tým všeobecný historický význam, ktorý vkladali do pojmu patriotizmu „elity“ a vodcovia všetkých čias a národov, a ktorý vkladali do tohto pojmu aj biblickí globalizátori. Sám Johnson sa takto dostal do kategórie **darebákov**, a preto sa aj zamotal pri vymedzovaní pojmu patriotizmu.

On spočiatku charakterizuje **patriota ako toho, koho verejné správanie sa je určované jediným motívom – láskou ku svojej krajine. Ako toho, kto ako predstaviteľ v parlamente nemá ani osobné nádeje, ani strach, ani priazne, ani urážky, ale všetko smeruje iba ku spoločnému prospechu.**

A potom hovorí, že „**patriotizmus je posledným útočiskom darebákov**“.

Všetko je to vec relatívnosti patriotizmu ako prostriedku takej alebo onakej politiky „elít“. Keď patriotizmus pracuje pre dielo Johnsona, je to dobrý patriotizmus, ak pracuje pre opozíciu, je zlý¹⁴. Avšak jedni i druhí sú podliaci¹⁵.

¹² V roku 1629 Karol I. opätovne rozpustil anglický parlament a nezvolával ho 11 rokov. Aktivita Karola I. vyvolala búrku nespokojnosti buržoázie a nových príslušníkov dvora – podnikateľov. Tí druhí podnecovali nenávisť proti kráľovi v anglickom jednoduchom národe. Parlament zvolaný nakoniec koncom roku 1640 tvorili statkári, podnikatelia, ktorí najímali námezdnú pracovnú silu a produkty predávali v meste. Parlament predložil kráľovi požiadavky: 1) aby cirkev pôsobiaca v štáte nepodliehala kráľovi, ale celkovo parlamentu a za

2) aby sa ministri zodpovedali parlamentu, a aby boli odvolávaní vtedy, keď s ich činnosťou nebude spokojný parlament. Karol I. sa pridrižoval bohom mu daného práva na trón, odmietol splniť požiadavky parlamentu, rozhodol sa vysporiadať s ním, ale už nemohol zastaviť Anglickú revolúciu, ktorá sa začala.

¹³ Skôr ako v Anglicku sa revolúcia odohrala v Holandsku v rokoch 1566 – 1609. Holandská revolúcia sa odohrala pod znamením kalvinizmu a bola nasmerovaná na úplnú likvidáciu španielskeho vládnutia a feudálnej svojvôle. Revolúcia bola zavŕšená oslobodením severných provincií od španielskej moci na území súčasného štátu Niederlanden a vytvorením republiky zjednotených provincií. Južné provincie vybojovalo v roku 1585 Španielsko.

¹⁴ Preto v 19. storočí v z jednej strany nacionalistických a z druhej strany kozmopolitických ideológiach aforizmus nadobudol veľkú popularitu, pričom nie zriedka bol interpretovaný (a stále sa interpretuje) ako smerovaný proti samotnému patriotizmu a stotožňujúci patriotov a darebákov..

¹⁵ Oscar WILDE parafrázoval aforizmus tak, že povedal: „patriotizmus je prospešný nedobrému“.

5. Pojem je možné pretransformovať... zmeniť jeho zmysel, význam, ním evokovaný obraz

A nie je možný taký patriotizmus, kde niet miesta pre darebákov ?

Pre odpoveď na túto otázku sa obrátíme na jedného ruského známeho autora, aby to vysvetlil. L.N. Tolstoj, spolu s ďalšími perlami anglo-americkéj esejistiky, zahrnul tento aforizmus do tzv. „Okruhu čítaného“, a tak sa o ňom následne dozvedeli aj v Rusku. Preto v súčasnosti niektorí domáci autori nasledujúci výrok pripisujú práve Tolstému. Tolstoj pri tom vnímal tento aforizmus v súlade so svojim, vcelku negatívnym, postojom ku „zlu patriotizmu“, o ktorom napísal:

„Patriotizmus je vo svojom najjednoduchšom, jasnom a nespochybnenom význame niečo iné pre

A) vládnucich - ako nástroj dosahovania svojich mocichtivých a zištných cieľov, a niečo iné pre

B) ovládaných - je to zrieknutie sa ľudskej dôstojnosti, rozumu, svedomia a otrocké podriadenie sa tým, ktorí sú pri moci.

Tak sa zvykne otrokárstvo propagovať skoro všade, kde sa hovorí o patriotizme“.

Vymedzenie sa Tolstého (ktorého mimochodom vylúčili za nižšie uvedené slová z cirkvi) voči patriotizmu, potvrdzuje naše uzávery o tom, že až do súčasnosti sa patriotizmus v histórii skoro vždy zneužíval ako nástroj v rukách „elít“.

Rovnako vnímal L.N. Tolstoj aj rolu pravoslávneho (vo všeobecnosti cirkevného) patriotizmu:

„Viem, že to, čo teraz vypoviem, že tzv. cirkevná viera, ktorú milióny ľudí nasledujú storočia v mene kresťanstva, nie je nič iné, ako vulgárna židovská sekta, ktorá so skutočným kresťanstvom nemá nič spoločné, sa ľuďom slovom vyznávajúcim túto sektu bude zdať nielen nepravdepodobné ale nanajvýš rúhavé.

No nemôžem to nepovedať. Nemôžem to nepovedať, pretože aby ľudia mohli prijímať veľké dobro, ktoré nám dáva skutočné kresťanské učenie, musia sa najprv oslobodiť od toho nesúvislého, klamlivého a hlavne hlboko proti mravnosti orientovaného učenia, ktoré nám zamedzilo prístup k skutočnému kresťanskému učeniu. Toto učenie, ktoré nám zakrylo učenie Kristovo, je učenie Pavla, vysvetľované v jeho listoch, ktoré sa stalo základom cirkevného učenia. Toto učenie nie je Kristovo učenie, ale celé je namierené vyslovene proti učeniu Krista“.

(L.N. Tolstoj v diele „Prečo sa kresťanské národy a obzvlášť národ Ruský nachádzajú v takom zbedačenom položení“ Rok 1907.)

Čo je teda podstatou Kristovho učenia (nepleťme si to s učením cirkevným)?

A či je možno Kristovo učenie považovať za **skutočne patriotické**, také, v ktorom sa podliaci nemôžu schovať, a v ktorom nebude všetko to negatívne, na čo poukázal L.N. Tolstoj vo svojej definícii **historicky zneužívaných foriem patriotizmu**?

Kristus učil ľudí žiť v súlade so svojim svedomím, so svojou občinou a s Božou pomocou nepodporovať žiadnu formu davo-„elitarizmu“.

A v tom vyzerá byť podstata skutočného patriotizmu:

„Zákon a proroci¹⁶ do Jána Krstiteľa¹⁷; Od dávnych čias Kráľovstvo Božie sa hlása a každý sa do neho chce dostať (Lukáš, 16:16).

Hľadajte najprv Kráľovstvo Božie a Pravdu Jeho, a to všetko (v kontexte dobročinnosť pre všetkých ľudí) Vám bude pridané. (Matúš, 6:33).

A vravím Vám, ak pravdivosť Vaša nebude väčšia, než pravdivosť knihovníkov a farizejov, nevojdete do Kráľovstva Božieho¹⁸ (Matúš, 5,20).

„Vy viete, že kniežatá národov, ktorí im vládnu, a veľmoži majú nad nimi moc; ale medzi Vami tak nebude: a kto spomedzi Vás zachce stať sa veľkým, stane sa sluhom vašim; a kto spomedzi Vás bude chcieť byť prvým, bude otrokom vašim; tak ako syn človeka neprišiel preto, aby mu slúžili, ale aby poslúžil a dušu svoju odovzdal pre vykúpenie mnohých“ (Matúš, 20:25 – 28).

Boh Hospodin je Hospodin jediný (Marek, 12:29).

Miluj Boha Hospodina tvojho celým svojim srdcom, celou svojou dušou, a celým svojim umom: toto je prvé a najväčšie prikázanie; druhé sa mu podobá: miluj blížneho svojho ako seba samého (Matúš, 22:23,38).

Nie každý, čo mi hovorí „Hospodin! Hospodin!“ vojde do kráľovstva nebeského, ale ten, čo vôľu Otca môjho nebeského plní (Matúš 7:21).

Proste a dostanete; hľadajte a nájdete; klopte a otvoria vám; veď každý prosiaci dostane, hľadajúci nájde a klopajúcemu otvoria. Aký ste to otec keď syn požiada o chleba a dáte mu kameň, alebo ak požiada o rybu a dáte mu hada namiesto ryby? Alebo požiada vajce a dáte mu škorpióna? Ak teda súc sami zlí, viete dobro deťom svojim dávať, o to viac Otec nebeský ducha svätého dá tým, čo ho prosia.

(Lukáš 11:9 – 13)

Ak On príde, Duch pravdy tak na všetku pravdu nastaví vás... (Ján, 16 :13)

Majte vieru Božiu, pravdu hovorím vám, ak niekto vypovie hore: vstaň a vrhni sa do mora a nezapochybuje v srdci svojom, ale uverí, že sa podľa slov jeho stane – a čo povie stane sa. Preto hovorím vám: všetko, o čo v modlitbe prosíte budete, verte, dané bude vám (Marek 11:23,24) Takto sa modlite:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno Tvoje, príd' kráľovstvo Tvoje buď vôľa Tvoja, ako v nebi tak i na zemi; chlieb náš každodenný daj nám dnes a odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinnikom svojim; nedopusť nás do pokušenia a zbav nás zlého. Buď kráľovstvo Tvoje aj moc i sláva až na veky vekov. (Matúš, 5:9-13) Nepríde kráľovstvo Božie viditeľne a nepovedia vám tu je alebo tam je. Pretože kráľovstvo Božie je vo vašom vnútri (Lukáš, 17:20,21)“

Ako vidíte, je to priame a jednoznačne pochopiteľné aj z pohľadu monoteizmu a bez konštruovania cirkevnej dogmy „o Trojici“. Tak aj z pohľadu **takých princípov sociologickej doktríny, ktoré vylučujú vládnutie jedných ľudí nad druhými**. V dôsledku toho nemôže byť vierouka Krista v konflikte s vieroukami iných prorokov, Mojžiša a Mohameda, pretože oni všetci učili svojich súčasníkov a krajanov jedno a to isté vnuknutie Boha ľuďom.

A to je Kresťanstvo.

Toto pôvodné kresťanstvo sa úplne líši od učenia oficiálnych cirkví vytrhnutého z historického kontextu, ktoré sa zapredali „cisárovi“:

¹⁶ „Zákon a proroci“ bolo v čase Kristovom to, čo sa dnes nazýva Starý zákon.

¹⁷ Ján Krstiteľ tiež aj Predchodca.

¹⁸ V kánone Nového Zákona je namiesto „Kráľovstvo Božie“ uvedené „Kráľovstvo nebeské“ – tak sa o to cenzori a redaktori postarali.

„Otroci, slúžte svojim pánom oddane, v bázni a strachu, z úprimného srdca, ako Kristovi, nie iba s predstieranou úslužnosťou lásky k blížnemu, ale ako Hospodinovi, a nie ako človeku, vediac, že každému Hospodin nadelil ako treba, či je to otrok alebo slobodný“. (Nový zákon, List Efesanom apoštola Pavla.6:5 – 8)

Apoštol Pavol vyjadril doktrínu globálneho zotročovania, ktorá sa presadzuje dodnes pod pokrývkou **patriarchálneho patriotizmu cirkvou** v mene Krista, hrubo zneužívajúc meno Krista.

Takýmto spôsobom veľký ruský spisovateľ L.N.Tolstoj prvý poukázal nielen na zhubnosť **imperiálno-štátneho patriotizmu** používaného na presadenie davo-„elitárneho“ zriadenia, ale aj na zhubnosť a mimoriadnu nebezpečnosť globálneho **žido-„kresťanského“ patriotizmu**, ktorý sa neskôr do Ruska vrátil spolu s „perestrojkou“.

Jediným správnym obsahom pojmu patriotizmu, ktorý by pravdepodobne L. N. Tolstoj privítal, a čo neskôr zrejme i J.V. Stalin pochopil, je nasledovné:

- 1) **Pre vládnucich by patriotizmus mal byť nástrojom na zjednotenie spoločnosti v mene spravodlivej budúcnosti a**
- 2) **pre ovládaných by mal byť patriotizmus motívom na podporu ľudskej dôstojnosti, rozumu, svedomia a prekonania otrockého podriaďovania sa tým, ktorí sú pri moci.**

Ako je však známe, pod peknými a spravodlivými heslami sa v mladom ZSSR realizovala politika internacionalizácie spoločnosti pre potreby najnovšieho globálneho scenára „mierovej revolúcie“ namiesto katolíckej jednoty, ktorú sa nepodarilo dosiahnuť v stredoveku. Je tiež známe že V.I. Lenin bol v opozícii proti L.D. Trockému, ktorý presadzoval **medzinárodnú verziu globálneho patriotizmu**.

V.I. Lenin napísal o patriotizme nasledovné:

„Naša revolúcia bojovala s patriotizmom v čase Brestského mieru. Vtedy sme boli nútení ísť proti patriotizmu. My sme vtedy hovorili: ak sme socialisti, tak v mene medzinárodnej revolúcie musíme obetovať všetky patriotické postoje. (V.I. Lenin zv. 37, str. 213)

Nasledujúca výpoveď je však jednoznačne v prospech zapísania sa Ruska do globálneho scenára:

„Patriotizmus je vnímanie sveta, spojené s pohľadom na život z pozície plytkých egocentrikov.

(V.I. Lenin Zobrané spisy zv. 38, str. 133)

Povinnosť uvedomelého proletariátu spočíva v tomto: ustáť svoje triedne zomknutie, obhájiť svoj internacionalizmus, svoje socialistické presvedčenie pred orgiami patriotistickej buržoáznej kliky.

(V.I.Lenin Zobrané spisy zv. 48, str. 133)

Proletariát sa zaujíma o osud krajiny iba potiaľ, pokiaľ sa to týka jeho triedneho boja, a nie nejakého buržoázneho „patriotizmu“, ktorý vôbec nepatrí do úst sociálneho demokrata.

(V.I. Lenin Zobrané spisy zv. 17. str. 190)

V.I. Lenin po uzavretí Brestského mieru váhal medzi medzinárodným patriotizmom a národným patriotizmom. V priebehu niekoľkých nasledujúcich rokov začal pracovať proti globálnemu internacionálnemu patriotizmu a dlho neprežil...

J.V. Stalin, ktorý bol opatrnejší vo svojich výpovediach, v tých rokoch začal pracovať pre národný patriotizmus podľa slov Ježiša Krista¹⁹ a reálne svojim riadením do života uvádzal, uskutočňoval tieto socialistické deklarácie. V podaní V.I. Lenina a J.V. Stalina bol globálny experiment ohraničený územím ZSSR, a tým urobil prvý krok v premene globalizátormi zamýšľaného internacionálneho významu **sovietskeho patriotizmu** na patriotizmus nacionálny. J.V. Stalin plne ohraničil národ, ktorý postupne zahrnul všetky zväzové republiky a ZSSR sa premenil (po Rusku Romanovcov) na teritórium Ruskej civilizácie. Takýmto spôsobom sa **národný socializmus** Stalina a jeho politika premeny spoločnosti, na základe ktorej sa postupne strácalo akékoľvek vykorisťovanie, stal najbližší ideálu národného patriotizmu.

Globalizátori sa zľakli, žeby po druhej svetovej vojne sovietsky experiment podľa Stalina s jeho **sovietskym patriotizmom** mohol nadobudnúť charakter **globálneho patriotizmu** podľa Stalina, čoho sa globalizátori boja už od vekov. Mali skúsenosti s regionálnymi reformami Echnatona v Egypte (polovica druhého tisícročia do našej éry); mali skúsenosti z kontaktov s Mojžišom (13. – 12. storočie pred n.l.); prežili otrasy spojené s objavením sa Ježiša Krista v Jeruzaleme; nakoniec objavenie sa islamu (7. storočie n.l.), ktorý ďaleko posunul hranice biblickej civilizácie po rozšírení jeho kultúry (kultúry pôvodného islamu, nie dnešného). A teraz znovu námestník Boha, ale teraz už v Rusku.

A tak sa v 20. storočí začal prejavovať duchovno-mravný vývoj, spojený s pojmom patriotizmu, uvedený do života J.V. Stalinom. V časoch J.V. Stalina sa do pojmu sovietskeho patriotizmu každým rokom vkladalo viac **praxou potvrdzovaného** významu, že patriotizmus je pojem, predurčený **pre riadiacich ako nástroj zjednotenia spoločnosti v mene spravodlivej budúcnosti a pre riadených ako podnet pre rozvíjanie ľudskej dôstojnosti, rozumu, svedomia a prekonania otrockého podriaďovania sa tým, ktorí majú moc.**

Takáto formulácia vznikla vďaka už známemu vzťahu L.N. Tolstého k davo-„elitárnemu“ pohľadu na patriotizmus.

J.V. Stalinovi sa však nepodarilo doviest' veci do konca: bola potrebná nie iba podpora ľudí, ale aj poznanie, že **čo je ľudská dôstojnosť, na čo je potrebný rozum, čo je to svedomie a ako prekonať otrockú podriadenosť tým, ktorí sú pri moci.** Toto všetko sa J.V. Stalinovi nepodarilo. No a po ňom sovietsky dav už neprekonal otrockú podriadenosť tým, ktorí boli pri moci v ZSSR, a tí zase usilovne pracovali na upevnení Stalinom narušeného davo-„elitarizmu“. Je zrejmé, že podstata pojmu patriotizmu začala degradovať a znova nadobúdala význam **„posledného útočiska darebákov“**. Následne aj medzi ľuďmi tento pojem strácal význam a zabúdalo sa naň pri vzdelávaní nových pokolení.

V súčasnosti sú už všetky podmienky, ktoré vymenoval L.N.Tolstoj – **ľudská dôstojnosť, na čo je potrebný rozum, čo je to svedomie a ako prekonať otrocké podriaďovanie sa tým, ktorí sú pri moci... a mnohé ďalšie** - podrobne preskúmané v rámci Koncepcie Spoločnej Bezpečnosti a v značnej miere (v bohosloveckých a sociologických prístupoch) je do úvahy braný aj odkaz Ježiša Krista.

¹⁹ J.V. Stalin sa dobre orientoval v bohosloveckých otázkach, pretože ich študoval na seminári.

„Nie každý, čo mi hovorí „Hospodin! Hospodin!“ sa dostane do kráľovstva nebeského, ale iba ten, kto plní vôľu Otca Môjho Nebeského“²⁰.

V Novom Zákone Ježiš Boha nazýva „Otcom nebeským“ (alebo je to dielo tých čo tvorili Bibliu), čo nie je správne. V skutočnosti Boh je pre nás Tvorca a Všedržiteľ a nazývať sa „deťmi božími“, nie je správne. Tvorenie a deti sú slová smerujúce k rôznym pojmom. Tak napríklad Korán v jednej z prvých hláv (podľa času jeho zverejnenia) „opravuje“ túto chybu Nového zákona:

*Korán, 1 Súra (112: **Očistenie (viery)**)*

„V mene Boha milosrdného!

Povedz: On je Boh jediný,

2 Boh večný,

3 Nerodil a rodený nebol,

4 nikto sa Mu nevyrovná !“

Pretože v biblickej kultúre je oddávna zaužívané nazývať Boha Otcom (v Rusku je aj výraz „báťuška cár“ a do Nového Zákona sa dostal aj pojem „Otec nebeský“), tak s objavením sa alternatívnej-obsiahlejšej Konceptie Spoločnej Bezpečnosti, nie je potrebné pojem **patriotizmu**, ktorý sa dostal pôsobením J.V.Stalina na vyšší obsahový stupeň, úplne odvrhnúť ako spomínaný **útulok darebákov**.

Pojem patriotizmu, ako ideové, pojmové východisko pre označenie lásky a ochrany svojej vlasti, ktorý bol v čase globalizácie podľa biblickej koncepcie použitý ako prostriedok podpory moci „kresťanských“ **patriarchov** - zástupcov biblických globalizátorov, môže mať aj v našom čase svoje správne použitie (nehľadiac na historicky opakovanú diskreditáciu tohto pojmu). Pojem patriarcha pochádza zo slova „otec“, alebo podľa cirkvi „Svätý Otec“. Ježiš ale hovoril o „Otcovi Nebeskom“, odmietajúc tým všetky hierarchie pozemské. Preto je pojem **patriotizmu** potrebné po rusky písať zameniac „otec“ na Boh tak, ako to má byť, pretože okrem Boha nemajú byť žiadni patriarchovia a vlasť máme každý svoju, ktorú treba ľubiť.

Po rusky môže byť

a) **patriotizmus** ako láska k Vlasti (džžave, impériu) a

b) poslušanie iba jedného Hospodina – Boha,
vyjadrené spolu ako Bohoderžavie.

A teda **správny patriotizmus je Bohoderžavie**²¹.

Pritom si **patriotizmus**, s ktorým stále zápolili globalizátori, na danom stupni vývoja ponecháva svoj národný význam. Ak v súčasnom Rusku začnú národ a moc uvádzať do života koncepciu alternatívnu a voči biblickej koncepcii globalizácie objemnejšiu koncepciu, tak takáto koncepcia (KSB) sa v prvej etape stane spoločným majetkom národov, ktoré svoju kultúru pretvoria v súlade s KSB, a preto budú ľubiť svoju vskutku slobodnú domovinu²². Je to podobné stavu, keď svojho času stalinský ZSSR obhajoval svoje zriadenie „v okupovanej krajine“ niekoľko rokov po socialistickej revolúcii.

Takže aj Rusko, ktoré sa snáď ako prvé vydá k Božej države - Bohoderžaviu (k **patriotizmu** v novej etape vývoja) musí v prvom rade ochraňovať spravodlivé

²⁰ Nový zákon. Od Matúša., 7:21

²¹ Kráľovstvo Božie tu na Zemi (po arabsky doslovne “islam”) (pozn. prekl.)

²²Z ktorého v súčasnosti „elity“ spravili, pri mlčanlivej podpore ruského davu, **útulok darebákov**.

Vlastenectvo všetkých krajín. Až keď sa Rusko stane spravodlivé a silné (ale v prvom rade spravodlivé) môže začať usilovne „exportovať“ pojem **Bohoderžavia** do iných krajín²³, čo bude predstavovať vloženie globálneho kontextu do takéhoto skutočne ľudského vnímania **pestrosti spravodlivého patriotizmu**. To podporí aj Tvorca Všetrdžiteľ, ale jeho podpora je vždy len plodom vývoja samotných ľudí. Pretože pojem Božia dŕžava - Bohoderžavie ukazuje na všeobjímajúcu lásku k spravodlivej Vlasti, to znamená to, že väčšina ľudí sa musí do tohto procesu zapojiť. Ľud musí vstrebať do seba a na seba pocítiť najnovší význam **patriotizmu**. Všetky ostatné významy vkladané do pojmu **patriotizmu** v minulosti, už nikdy, v súlade so Zákonom Času, nebudú podporované. Preto podliaci už nebudú môcť využívať vlastenecké cítienia občanov na maskovanie svojich, alebo aj cudzích globálnych klanových záujmov. To posledné sa v prvom rade týka vyšších elít Východného Bloku, no aj Západu.

10. – 11. januára 2010 (slovenský preklad - apríl 2019)

²³Čo už vlastne, vďaka elektronickým médiám, na informačnej a duchovnej úrovni aj prebieha.